



De vrees, de liefde, en de metamorfose van Johannes

Er is in de liefde geen vrees, zegt God. Vrees houdt verband met straf. Wie vreest is niet volmaakt in de liefde. Hierin is de liefde volkomen geworden, dat wij vrijmoedigheid hebben op de Dag des oordeels, schrijft de apostel van de liefde, Johannes. De volmaakte liefde drijft de vrees uit (1Joh.4:13-19, vgl. Heb.12:18-24).

Wanneer je volwassen geworden bent in liefde, dan snel je op de Vader af op die Dag. Dan ren je niet weg uit vrees, de Sinaï, maar snel je vooruit naar Huis en spring je in Zijn armen, ongeremd, op Sion. De Vader wacht je op. Hij ziet je in de verte al aankomen. Hij is Thuis. Hij slaat Zijn armen om je heen, kust je plat en zegt: Welkom thuis. Deel in de erfenis.

Kom je zitten op Vaders knie? Kom je met ons naar Huis in de Zoon? Daar drijft Zijn “volmaakte liefde alle vrees uit”. Knechten worden er weer kinderen.

Een metamorfose

Een van mijn favoriete metamorfoses van iemand in het NT is die van Johannes. Mijn ogen zijn ervoor opengegaan toen ik gedoopt werd in de liefde van Vader God op mijn 36e verjaardag, 21 november 2003, op de vloer van Catch the Fire in Toronto. Die dag gingen mijn hele psychologie, theologie, sociologie en al mijn innerlijke pathies op de schop. De geest van een wees verdween. Mijn angsten gingen weg. Ik smolt. Ik werd weer het spontane jongetje dat ik vroeger was. God was zo ongedwongen. Hij claimde me niet. Hij voelde zo veilig, bevrijdend. Niks was daarna nog hetzelfde. Ik wilde gelijk iedereen liefhebben. Wat gebeurde was verbijsterend.

De bijbel is daarna pas goed voor mij opengegaan. Toen pas begreep ik waar die over gaat: De Bijbel is de roep van God uit het hart van God vanwege de affectie van God die iedereen wil hebben voor Zichzelf, iedereen aan Zijn boezem wil drukken, bij Zich wil hebben, met goedheid wil overladen. En Hij had er alles voor over, desnoods Zijn eigen Zoon: Zó lief had God de wereld (Joh.3:16). Father's embrace.

Johannes

Johannes was er ook door gepakt: “Ik was de discipel dien Jezus liefhad!”, schrijft Johannes in de 3e persoon enkelvoud omdat hij zich het object van Gods liefde voelde. “Ik lag nota bene aan Zijn boezem ten tijde van het verraad!” die avond toen Hij Zijn verbond met ons sloot (Joh.13:23). Hij wilde mij! Wat is mij overkomen?!

Weg uit de rechtbank, weg van de vrees. Sommigen blijven maar steeds steken in het religieuze strafdenken alsof zij in de rechtbank zijn blijven zitten. Maar het oordeel is weggenomen (Rom.8:1-2). Er is geen reden voor vrees (8:15). De Geest van adoptie heeft ons overgenomen. Eens zat je geboeid onder schuld in de beklaagdenbank, nu ben je een vrije zoon in het Vaderhuis van God, waar genoeg is. Ook Paulus had het daarover.

Lucas 9:51-57: Oordeel

Toch was Johannes eerst anders. De tekst van de evangeliën opent met ons te vertellen dat Johannes een van de twee “zonen des donders” was, met zijn broer Jakobus, “Boanerges” (Matt.3:17). En zonen des donders waren het. Het bleek toen zij met Jezus door Samaria reisden.

Jezus “richtte Zijn aangezicht om naar Jeruzalem te reizen”, staat er in Lucas 9:51. Dat vers is het keerpunt in het Lucas-evangelie. Vanaf vers 51 gaat het verhaal richting de ontknoping. Jezus wist wat Hij ging doen, waar Hij voor gekomen was: Als plaatsvervangend Lam voor ons te sterven om ons terug te brengen bij de Vader, ons terug te kopen met Zijn eigen leven als losprijs, ons uit de greep van de boze te grissen, om de macht van de zonde over ons leven te breken, om de Vaders toorn over zonde te bekoelen en ons te verzoenen (Jes.52:13-52:12, Joh.1:29, Heb.7-9, 1Joh.2:1-2, Rom.5:1-2, Col.1:13, 2Cor.5:17-21). Op het Kruis is de toorn van God gestild. Hem wachtte het verraad, de terechtstelling, de kruisiging, de begrafenis, de opstanding en de hemelvaart.

Alle reizigers wisten dat, als je vanuit Galilea in het noorden afzakte naar Jeruzalem in het zuiden, je niet door Samaria moest reizen omdat de Samaritanen je niet bij hen zouden laten overnachten zodra zij daarachter kwamen. Joden en Samaritanen waren vijanden. Iedereen stak de Jordaan over om aan de andere kant, oostelijk, af te dalen. Maar Jezus niet. Jezus wilde de Samaritanen ontmoeten. Hij zocht hen op. Wist de Zoon dat de Vader ook de Samaritanen wilde hebben?

Maar de zonen des donders waren nog niet zover dat zij dat inzagen. En Jezus werd in Samaria inderdaad geweigerd. Let op de onmiddellijke reactie van de zonen des donders: “Meester, wat zullen wij zeggen, dat vuur van de hemel zal neerdalen om hen te verteren?” (Luc.9:54). Allemensen, en dat voor ongastvrijheid alleen? Ze hadden het wel hoog in hun bol. Fire en brimstone! Donder en bliksem! De afrekening. Zaten Johannes en Jakobus nog helemaal in het religieuze strafdenken?

Maar Jezus keerde Zich direct om en bestrafte hen (vers 55). Wist Hij al dat Filippus niet lang daarna, in Handelingen 8, vanuit Jeruzalem af zou dalen naar een stad van Samaria om daar het evangelie met de Samaritanen te delen en de 2e fase van de zendingsopdracht van Hand.1:8 in zou luiden? Hij had de Samaritaanse vrouw bij de put in Sichar, bij Sichem, het moderne Nablus, al ontmoet en dat was op een mini opwekking uitgelopen (Joh.4:39-42). God is er niet op uit mensen naar de hel te sturen. Hij wil niet dat er iemand verloren gaat (2Pe.3:9, 1Tim.2:4-6). De Zoon is gekomen om het verlorene te zoeken en te rédden (Matt.18:11). Hij kwam die eerste keer niet om de wereld te óórdelen maar om de wereld te behouden (Joh.12:47). En God wil iedereen hebben, schrijft Lucas: Outcasts zoals de Samaritanen (Luc.9-10), de blinden, de doven, de armen en de kreupelen (Luc.14:23, Luc.14-15), de bedelaar in de schoot van Abraham (Luc.16:20), mensen met verachte beroepen zoals de herders (Luc.2), de tollenaars (Zach.9), de leerlooiers (Hand.10-11) en alle vrouwen. “Ga langs de wegen en de paden, en róep ze naar binnen!” zei Jezus, “want Mijn huis moet vol

worden!” (Luc.14:23).

Mattheus 20:25-28: Macht

Je vraagt je af uit wat voor gezin Johannes en Jakobus kwamen, waar zij zo waren geworden als zij waren. Dat is misschien voer voor psychologen, sociologen en neurologen tegelijk. Toen Jezus begon over Zijn missie om te dienen en Zijn leven te geven om velen terug te kopen, begonnen Johannes en Jakobus over hun positie en status, over macht. Uitgerekend hun eigen moeder gaat Jezus vragen of haar beide zonen aan weerszijden van Zijn Troon mogen zitten in Zijn Koninkrijk (Matt.20:20). Wat een vraag! En dat ook nog op dat moment! Wat had ze nou toch in haar hoofd gehaald? En zij zelf dan? Op de leuning?

Maar alles veranderde toen de Liefde Johannes greep. Johannes wilde eerst een positie van macht op een troon maar werd een beminde aan Zijn boezem. Hij wilde oordeel over Jezus' vijanden maar het regent in zijn evangelie en brieven teksten over de grote liefde. Zijn boodschap was vol omarming en overgave (Joh.13:23, 1:14, 7:24, 6:38, vgl. Luc.1:78). Als geen ander pent Johannes zijn verhalen vol over de Vader, de Zoon en de Geest, de Trooster, en schreef hij over de intimiteit van Vader God met de Zoon: “Want U hebt Mij liefgehad voor de grondlegging van de wereld” (Joh.17:24). Hij schreef de meest beroemde tekst van het evangelie: “Want zó lief had God de wereld, dat Hij Zijn enige Zoon gegeven heeft...” (Joh.3:16). Hij had ons allemaal lief tot het einde (Joh.13:1). Hij had er alles voor over.

Op het einde van zijn leven is Johannes niet meer dezelfde. A changed man. Hij heeft een metamorfose ondergaan. Hij was de apostel der liefde geworden. Misschien kun je wel zeggen dat Johannes helemaal uit de prestatievalkuil was gekomen?

Wie je bent, een zoon, is niet wat je doet, als slaaf. Je kunt geen gezonde knecht van God zijn op het Erf, als je je niet eerst Zijn kind voelt aan Zijn keukentafel. Je kunt God niet meemaken als Rechter als je Hem niet eerst van dichtbij hebt gekend als Vader. Je kunt niet over de knie bij Vader God als je niet eerst met Vaders armen op Zijn knie hebt gezeten. Daar, op Zijn knie, aan Zijn boezem, verandert de rechtszaal in het Vaderhuis, wordt oordeel ontferming, straf shalom, en ga je van rechtvaardiging naar heiliging in de verbijsterende Liefde. Hij wil je niet op een troon of podium, Hij wil je eerst aan Zijn boezem.

Slot

Er is in de liefde geen vrees, zegt God. Je hoeft geen angst te hebben. Hij tilt je op uit je put. Hij zet je op Zijn schouder. Hij gooit je omhoog in de lucht en vangt je weer op, wat vaders doen. Heb je de Zoon al aangenomen? Ben je al naar Huis teruggekeerd? Ben je al door de Vaders liefde, door de Geest van adoptie, gegrepen en een zoon of dochter geworden? Wat is zo belangrijk voor je waar je zo aan vastzit? Je positie, je macht, je status, je leerstellingen, je geld? Moet je altijd de grootste en beste zijn, en altijd winnen? Voel je je bedreigd? Ben je jaloers? Kom maar naar Huis. Je bent zo welkom. Wie in de Zoon stapt, komt bij de Vader terecht. Hij kust je plat.

Merry Christmas everyone. Grijp je vast aan Zijn broekspijpen. Ook namens Agnes wens ik je alle goeds en Vaders blessings in 2026.